

Első fejezet

Leia Organának rossz érzései voltak az egész ügy miatt.

– De legalább az időzítésük tökéletes – állapította meg a kommunikációs képernyőn fénylő letöltésjelzőt figyelve. Ő és Willard tábornok a Gamble szűkös parancsnoki hídján várakoztak; Denlan kapitány és Esrai hadnagy a pilóta, illetve a másodpilóta ülésében ült. Épp az imént törtek ki a hiperútból, és a fény-sávok ragyogó pontokká estek szét körülöttük, mialatt a hajó fény alatti sebességre lassult.

– Ha egy kicsit késünk – mondta Denlan kapitány –, vagy ha nem a megfelelő módon hangoljuk a hiperhajtóművünket, lemaradtunk volna róla.

– Hát, nem így történt – állapította meg Leia kicsivel élesebb hangon, mint akarta. Ha a Lázadók Szövetségének módja lett volna felszerelni a hajóit a hiperhullámú adások vételére alkalmas adó-vevővel, elkerülhették volna ezt a kényes és veszedelmes pillanatot. Ettől függetlenül a küldetés eddig a tervnek megfelelően zajlott. A hercegnő nem látott különösebb okot arra, hogy ideges legyen, de valahogy mégis feszült lett. *De legalább* – nyugtatta magát gondolatban – *nem kell sokat várnunk.*

– Szívből örülök, hogy a flotta parancsnokságánál helyesen számították ki az időkonverziót – jelentette ki Esrai, és átállított néhány kapcsolót a műszerfalon. – Ellenkező esetben keletkezett volna némi zavar.

– A zavar még egy szépítő kifejezés – dörögte Willard tábornok. A kommunikációs konzol mellett állva figyelte a képernyőt, amelyen a műszer egy folyton hosszabbodó sávval, illetve

számokkal is jelezte, hogy áll a letöltés. A magas, karcsú ember férfi rövidre nyírt haja már erősen őszült. Leia elég jól ismerte, így meg tudta állapítani róla, hogy ő is kínosan érzi magát. – Hercegnő? – tette hozzá a tábornok.

– Megvan – közölte Leia, azzal szembefordult a számítógéppulttal, és ellenőrizte a naplót, hogy megbizonyosodjon arról, a rendszer rögzítette a teljes üzenetet – így történt. Már csak dekódolniuk kellett, hogy megkapják a koordinátákat, beprogramozzanak egy ugrást, és elszáguddjanak a helyszínre, ahol építőanyagok vásárlásáról fognak tárgyalni. Az anyagok a Szövetség új, titkos támaszpontjához kellettek...

Az Echo-bázis építése a vége felé közeledett, és az utolsó néhány hónap nem volt könnyű. Annyi minden csúszott félre, ráadásul a lázadók – mint mindig – rendkívül kevés pénzből gazdálkodhattak. Leia sejtette, hogy csak akkor fog egy kicsit megkönnyebbülni, amikor véget ér ez a küldetés, és sikerül megszerezni az anyagokat.

– Akkor végeztünk itt – mondta határozottan. – Kapitány...

– Várjon! – vágott közbe éles hangon Esrai. – Szenzorkapcsolat. A jel forrása eléggé távoli, viszont...

Ennyit a megkönnyebbülésről – kesergett magában Leia. Az ösztönei azt súgták, hogy szörnyű baj fog történni velük. A Középső Gyűrűben jártak, egy Eschaton nevű, lakatlan rendszer peremén. A rendszer nem állt másból, mint néhány kopár bolygóból, illetve egy kék fénnel izzó gázóriásból, és nem sok utazót vonzott. Egyetlen hajónak sem volt oka arra, hogy itt legyen.

– Vigyék a hajót a hiperűrbe! – csattant fel Leia. – Azonnal!

Az ülésével az orr irányába fordult, ám váratlanul hatalmas ütés érte hátulról, ami nekítaszította a konzoljának. A biztonsági hám szíjai mélyen belevágtak a vállába és a mellkasába. A füle harsogva csengett, a szemét könny árasztotta el, és forró hullám söpört végig a nyakán. A következő pillanatban rájött, hogy a hajó találatot kapott, és annak utóhatásait tapasztalja meg.

Elfordította a fejét, s látta, hogy Denlan és Esrai mozdulatlanul fekszik az ülésén. A műszerfalból szikrák pattogtak. A fémfelületek helyenként feketére perzselődtek, a levegőben füst ter-

jengett. Leia érzéketlenre zsibbadt ujjáival nagy nehezen kinyitotta a biztonsági hám csatjait, és feltápáskodott. Tett egy lépést előre, és nyomban térdre roskadt. Willard tábornok mellé érkezett, akit a lökés a központi számítógép konzoljának tövéhez taszított.

Leia kimondta a tábornok nevét, de nem hallotta a saját hangját. A füle még most is csengett, és a fedélzeti riasztók szirénáját különös módon távolinak érezte. A tábornok arcán vér vöröslött, és a szeme csukva volt, de amikor Leia a férfi mellkasára tapasztotta a tenyerét, érezte, hogy még lélegzik. Megkönnyebbülten felnyögött, majd megfogta az ülését, és abba kapaszkodva ismét talpra vergődött.

Az ablakon kinézve sebesen forgó csillagmezőt látott – a hajó vadul pörgött és bukdácsolt. A híd összes műszerének tűje a vörös tartományban állt, a kijelzők vagy hibaüzeneteket mutattak, vagy elsötétedtek. Leia előrebotladozott, és megfogta Denlan vállát. Elkezdte elhúzni a férfit a szikrázó műszerfaltól, de hirtelen megdermedt, és felfordult a gyomra. A találat pillanatában a műszerfal egy szakasza pontosan a kapitány előtt robbant ki, és ökolnyi lyukat ütött a férfi mellkasába. Leia a fogát csikorgatva elengedte a tetemet, és Esraihoz fordult, aki oldalra kidőlve ült. A pulzust keresve megtapogatta a hadnagy nyakát. Nem talált életjeleket, és amikor visszahúzta a kezét, az ujjain vér vöröslött. Előre rettegve attól, hogy mit fog találni, félrehúzta a nő haját, és meglátta a halántékából kiálló fémdarabot. Esrai hadnagy szeme nyitva volt, de a testéből elszállt minden élet.

Leia szorosan lehunyta a szemét, és nagyokat nyelt, hátha így sikerül megnyugtatnia émelygő gyomrát. Aztán a fedélzet rándult egyet alatta, mire gyorsan elkapta a másodpilóta ülésének támláját. Továbbra is lőttek rájuk. A felderítőrendszer képernyőire pillantott, hogy megnézzze, kik támadták meg a hajóját.

Az egyik füle pattant egyet, és rögtön hangosabbnak hallotta a szirénák visítását. Tőle nem messze egy riasztó sípolt gyors ütemben. Ezt a jelzést az egyik még működő monitor adta, amelyen a jelzők gyorsan fogyatkozó értékeket mutattak, míg a közepén ijesztő felirat villogott: „A híd zárómezője meghibásodott!”.

Leia elolvasta, és az ablakra nézett. Az alsó részén szétágazó repedés futott végig.

Leia szitkozódott, és átugrott a híd hátsó részébe. Rácsapott az ajtó nyitógombjára, és lehajolt, hogy felemelje Willardot. A kabinban csak azért maradt még lélegezhető levegő, mert a belső zárómező azonnal működésbe lépett, és lefedte az ablakot, amikor a környezet-ellenőrző rendszer észlelte a léket. Leia nem tudhatta, hogy a láthatatlan pajzs meddig tart ki, de az adatok azt mutatták, hogy bármelyik pillanatban kikapcsolhat.

Ülő helyzetbe húzta Willardot, és ekkor rádöbrent, hogy az ajtó nem nyílt ki. Felállt, és ismét megnyomta a gombot, de ezúttal sem történt semmi.

– Ó, ez nyilván csak vicc! – morogta utálkozva, és felpattintotta a kézi nyitó fedelét. A környezet-ellenőrző rendszer riasztója vérfagyasztó visítással figyelmeztette, miközben elhúzta a nyitókart. Érezte, hogy a zárszerkezet kattant, de az ajtó továbbra sem siklott odébb. Ekkor belenyomta ujjait a szigetelő gumikeretbe, nekitámasztotta az egyik lábát a számítógépkonzol talapzatának, és minden erejét beleadva húzta az ajtót.

A vastag fémlemez lassan, nehézkesen mozgott, mígnem akkora rés támadt közte és a keret között, hogy Leia abba már bepréselhette a vállát. A riasztó kétségbeesett visongása hallatán tudta, hogy legfeljebb néhány másodperce maradt. Minden erejét összekaparva nyomott még egyet az ajtón, aztán lehajolt, megmarkolta a tábornok zubbonyát, és elkezdte vontatni a mozdulatlan testet az átjáró felé.

Pontosan akkor, amikor már szilárdan hitte, hogy mindketten beszorultak ide, és nem csupán meg fognak halni, hanem rendkívül méltatlan testtartásban fognak meghalni, lépteket hallott a folyosó felől.

– Ide! – kiáltotta, és nyersnek, illetve elkeseredettnek hallotta a saját hangját.

A kabin ajtajában megjelent egy fiatal nő. Szempillantás alatt felmérte a helyzetet, és előreleandült. Megragadta Willard vállát, és húzni kezdte, Leia pedig a férfi lábát kapta fel, majd azzal együtt átpréselte magát a keskeny résen. Végre kijutott a hídról,

de nyomban rámutatott a legközelebbi szakaszoló ajtóra, és haddarva közölte: – Gyorsan! Az ajtó nem fog bezárulni, és nincs időnk...

Tudta, hogy összefüggéstelenül beszél, de a nő így is megértette. Együttesen átvonszolták a tábornokot a következő folyosószakaszra, a szakaszolóajtón túlra. Amint átértek, Leia letette a férfi lábát, megpördült, és rácsapott a vészhelyzeti zárógombra. A kisebb robbanásoknak is ellenálló zsilipkapu hamar zárt állásba siklott. Éppen csak felhangzott a záródást jelző, jellegzetes dörrenés, amikor a környezet-ellenőrző rendszer riasztója visított még egy utolsót, és hirtelen elhallgatott. Leia morajlást hallott, amit tompa dobbanás követett, amikor a híd ablaka megadta magát, és szilánkokra törve kiszakadt.

– A kapitány és Esrai hadnagy meghalt? – kérdezte hevesen zihálva a hajózó.

A fiatal ember nő magas volt, a bőre sötétbarnában játszott, és szorosan hátrasimítva viselte fekete haját. Szép, szabályos arcán fáradt és aggodalmas kifejezés ült. Az orra vérzett, és a szeme körül vastag karika sötétlett, mintha az előző percekben nekiesett volna egy kemény tárgynak.

– Az első találat pillanatában – felelte komoran Leia. A fedélzet megrázkódott alatta, biztos jeleként annak, hogy nagy mennyiségű energia húzott el a hajó mellett. El kellett vinniük innen a gépet. A szakaszolóajtó közelében volt egy kommunikációs panel. Leia odalépett hozzá, bekapcsolta a belső hírközlőt, és beszólt: – Han Solo! Han, hall engem?

Először nem kapott választ, de rövidesen működésbe lépett a panel másik adó-vevője, amiből először csak váltakozó hangerejű dübörgés és csattanások hallatszottak. Aztán valaki ordított valamit a háttérben, majd egy férfi szólalt meg:

– Solo kapitány az egyik löveget kezeli, felség! Jól vannak? A felső fedélzet zárófedele beszorult, egyelőre nem tudunk bejutni magukhoz...

Leiának más már nem is hiányzott. A pilóta, aki a legtöbb tapasztalattal bírt a vészhelyzeteket illetően, nem tudott bejutni a hídfedélzetre.

– A híd kihermetizálódott – közölte az ismeretlen férfival. – Át-
megyek a tartalék vezérlőbe, és a hipertérbe viszem a hajót. Csak
tartsák fel még egy kicsit a támadókat!

Még csak nem is sejtette, hogy mi csapott le rájuk, bár joggal
feltételezte, hogy egy birodalmi hadihajó. Nem akarta bevallani
a Gamble összes utasának, hogy egyetlen pillantást sem tudott
vetni a támadójukra.

– Igenis, felség – válaszolta a férfi, és odaordított valakinek:
– Azt mondja, lőjetek tovább! – A következő pillanatban meg-
szakadt az összeköttetés.

– El kell jutnunk a tartalék vezérlőbe – jelentette ki Leia, az-
zal lenézett az eszméletlen Willardra, és elbizonytalanodott. A tá-
bornok lélegzett, és ő semmit sem tehetett érte addig, amíg a ha-
jót a pusztulás réme fenyegette. Nekivágott a folyosónak, és a
másik nő a nyomába szegődött. Szeretett volna futni, de a fedél-
zet mind jobban dülöngélt, egyértelmű jeleként annak, hogy a
gravitációs vezérlők kezdik felmondani a szolgálatot.

Leia a társára nézett, és nem látott rajta semmiféle jelvényt
vagy rangjelzést. A küldetések alatt a fedélzeten tartózkodók nem
viseltek semmit, ami alapján összefüggésbe lehetett hozni őket a
Lázadók Szövetségével. A legtöbben egyszínű kezeslábast hord-
tak, vagy úgy öltöztek, mint a civil úrcsavargók. Leia azonban
emlékezett arra, hogy látta a nőt az Independence vadászhan-
gárában.

– Mondja, maga pilóta? – kérdezte tőle. – El tudja vezetni ezt
a hajót?

– Vadászpilóta vagyok, elsősorban X-szárnyúval repülök – fe-
lelte nő. – Repültem már kis és közepes teherhajókkal, légi sik-
lókkal. Azt hiszem, ezzel is elboldogulok.

Leia pillanatnyilag beérte ennyivel. A Gamble egy kisebbfaj-
ta, átalakított teherhajó volt. Húszfős személyzettel repült, nem
hordozott vadászgépeket, de sokkal több négycsövű lézerágyúja
volt, mint amennyit a mérete vagy raktereinek befogadóképessé-
ge indokoltta tett volna. Az átalakítások és a plusz fegyverzet be-
építése miatt a belseje szűkös folyosók útvesztője lett.

– Ne haragudjon, de nem emlékszem a nevére – válaszolta Leia, és megrázta a fejét, mert a látása kezdett elhomályosulni.

A hajó oldalra rándult, és ők mindketten nekivágódtak a válaszfalnak. A pilóta elkapta Leia alkarját, és szabad kezével az oldalfalnak támaszkodva vontatni kezdte a hercegnőt a folyosó másik vége felé.

– A nevem Sian Tesar – közölte menet közben. – A gépteremben teljesítettem szolgálatot, amikor maga feljött a fedélzetre.

– Á, helyes! Tudja, mindig próbálom megismerni a teljes személyzetet – magyarázta Leia –, hogy egy úrcsata kellős közepén ne kelljen megkérdezni senkitől, tud-e úrhajót vezetni.

Erősen szédült, és a feje kegyetlenül zúgott, de hamarosan elérték a tartalék vezérlőhöz vezető aknát, amelyben a mesterséges gravitáció éppen csak elég volt ahhoz, hogy leereszkedhessenek, és belépjenek az apró kabinba. A fülkének nem voltak ablakai, és ide a fenti műszerfal jócskán leegyszerűsített változatát szerelték be. Az összes műszer és képernyő fekete volt, jelenleg még egyetlen rendszer sem üzemelt.

Leia bekapcsolta valamennyi egységet, és beütötte a kódot, amivel átirányította ide a vezérlést. Mialatt szélesebben gépelt, visszatartotta a lélegzetét. Jól tudta, ha ez nem válik be, mindannyian meghalnak. A műszerek néhány pillanatig mintha haboztak volna, majd sorra működésbe léptek, a képernyők pedig kivilágosodtak, aminek láttán Leia megkönnyebbülten sóhajtott egyet.

Sian bemászott a pilótaülésbe, és szemügyre vette a műszereket. Amikor meglátta az egyik monitor adatait, összerezzen, és megszólalt:

– A védőpajzsaink gyakorlatilag nem léteznek, viszont továbbra is lőnek ránk turbólézerekkel. Hogy ki tüzel, azt nem látom.

Leia beküzdötte magát a másik ülésre, és magára csatolta a biztonsági hámat.

– Ha egy cirkáló méretű vagy annál nagyobb egység volna, már nem lennénk életben – felelte, és bekapcsolta a navigációs számítógépet. Megkönnyebbült, amikor azt látta, hogy a hiperhajtómű még működik, legalábbis pillanatnyilag. Ám a teljesít-

ménye ötven százalékra csökkent, ami gondot jelentett. Leia nagyjából tudta, hogy mi történt: a találat miatt irtózatos mennyiségű energia rohant át a hajó rendszerein. Kiütötte a híd vezérlését, és nyilván átszáguldott a hajtóműveken is. Mindez azt eredményezte, hogy a Gamble nem tudott visszaugrani egyenesen a flottához. És Leia nem programozhatta be az ugrást a találkozó helyszínéhez, mert egyelőre nem dekódolta a koordinátákat.

Mialatt Sian működésre bírta a fény alatti hajtóműveket, Leia utasította a navigációs rendszert, hogy keressen ugrópontot a közelben. Hogy kikötőt találjanak, az várhatott. Pillanatnyilag csak el kellett tűnniük erről a helyről. A képernyőre pillantott, pont akkor, amikor a szenzorok azonosították a támadójukat, és a monitorra adták a képét.

– Egy könnyű korvett – közölte Leia a társával. Ez azt jelentette, hogy a birodalmiak nem régóta tudtak erről a küldetésről. Ha lett volna idejük, sokkal nagyobb hajót küldtek volna ide.

Sian káromkodott, és előrenyomta a botkormányt.

– Ha ránk akasztanak egy vonónyalábot – mondta nyugtalanul –, simán behúzhatnak.

– Akkor ne engedjük, hogy ránk akasszák! – felelte Leia, és bár a szíve hevesen dobogott, sikerült higgadt hangon megszólalnia.

Sian váratlanul elvigyorodott, amivel igazolta, hogy a vélemény, amit Leia alkotott róla eddig, teljesen helytálló.

– Azt éppen el lehet intézni – válaszolta, és munkához látott.

Mialatt ő kihozta a hajót a szédítő forgásból, Leia átállította a pajzsgenerátorokat, hogy kompenzálja a kiesett részeket, továbbá még több szenzoradatot irányított a képernyőre. Néha tapogatóznia kellett, mert a különféle karok, billentyűk és kapcsolók nem a megszokott helyen voltak. Sian szerencséire gyorsabban tanult, és úgy tűnt, hamar hozzászokott a műszerfal másféle elrendezéséhez. A hajó hirtelen megrázkódott egy a közvetlen közelében elhúzó turbólézertöltettől. A fegyvervezérlő képernyőre pillantva Leia látta, hogy a Gamble saját lövegei még viszonozzák a tüzet.

Sian olyan kitérő manőverbe vitte a hajót, hogy az akadozva üzemelő rendszerek kijelzői vörösre váltottak. Úgy repült a módosított teherhajóval, mint egy X-szárnyúval, és Leia helyeselte is ezt a stratégiát, bár gyanította, hogy Sian csakis így tud repülni. Aztán egyik pillanatról a másikra kikerültek a korvett fedélzeti lövegeinek hatótávolságából, és tűzmentes zónában száguldottak.

– Gyerünk, gyerünk! – mormolta Leia, és a navigációs számítógépre pillantott, ami éppen ekkor jelezte, hogy megtalálta a kért koordinátákat, mire a nő nekilátott, hogy beprogramozza az ugrást. Munka közben résnyire húzta a szemét, igyekezett nem törődni kegyetlenül nyilalló fejfájásával, és meggyőződött arról, hogy a számítógép nem egy csillag közepébe viszi majd őket.

– Megyünk a hipertérbe – közölte, és előrecsúsztatta a vezérlőkart.

Leia érezte, hogy a hajtóművek kihagynak egy-egy pillanatra, aztán a hajó előrelódult, és a kinti kamerák képét közvetítő monitoron örvénylő fénysávok látszottak.

A műszerek tűi megvadulva ugráltak a zöld és a vörös tartományok között, míg végül megállapodtak olyan értékeknél, amelyek láttán Leia arra a következtetésre jutott, hogy nem fognak felrobbanni – legalábbis a következő néhány percben. Hátradőlt, nekidöntötte a fejét az ülés tetejéből kinyúló fejtámasznak. Ez az a fajta izgalom volt, ami nélkül boldogan leélte volna az életét.

Sian hosszan kifújta a levegőt.

– Sikerült – mondta derűsen, és a hercegnőre pillantva hozzátette: – Nagyjából.

– Igen, nagyjából – értett egyet komoran Leia.

Sian elment, hogy megpróbálja kinyitni az alsó fedélzetekre nyíló szakaszolóajtót, Leia pedig addig kotorászott a tartalék vezérlő beépített tárolóiban, amíg talált egy adatkártyát. Ellenőrizte a navigációs számítógépet, és azt látta, hogy az még tárolja az üzenetet, amit a központi számítógépről másolt át, amikor ő át-

irányította ide a vezérlést. Lementette az anyagot az adatkártyára, és törölte az eredetit a rendszerből.

A belső hírközlő megszólalt, és szinte folyamatosan érkeztek a sebesültekről szóló jelentések. A Gamble-ön volt egy kisebb orvosi kabin, illetve egy doktor is utazott a hajón. Leia remélte, hogy képesek lesznek életben tartani a sérülteket addig, amíg eljutnak egy jól felszerelt, sebészdroidokkal teli kórházba.

Neki pedig ki kellett derítenie, ki mondta el a birodalmiaknak, hogy a Gamble hol fog kitörni a hiperútból. Csábítónak tűnt a gondolat, hogy az adat Kearn-sa' Davit szervezetéből került ki. Ez a férfi hozta össze a találkozózt a kereskedőkkel, akikkel Leia tárgyalni akart. Ugyanakkor tudta, hogy az információ valószínűleg a Lázadók Szövetségének kommunikációs hálózatából szivárgott ki. Fáradt mozdulatokkal megdörzsölte a szemét. Tartott attól, hogy a történetek jelentősen visszavetik az Echo-bázissal kapcsolatos terveket.

A számítógép jelezte, hogy az üzenet átkerült az adatkártyára, és törlődött a navigációs rendszerből. A dekódolással még várnia kellett, de legalább biztonságban tudhatta az adatokat. Még ha a birodalmi korvett elcsípte is az üzenetet, a megfejtéshez szükséges jelszavakat csakis ő és Willard tábornok ismerte. *Így aztán, amennyire lehet, biztonságban vagyunk* – vélte Leia, mélyen átérezve a gondolatban rejlő iróniát. Kicsatolta a biztonsági övét, hangos nyögések kíséretében kimászott az ülésből, és elindult felfelé az aknában a hídfedélzet irányába.

A járat felénél tartott, amikor visszatért a gravitáció, és ő keményen nekivágódott a falnak, mielőtt az akna kompenzátorai hozzáigazodtak a megváltozott viszonyokhoz.

– Hát, ez óriási! – dohogott a kompenzátoroknak, és általában az egész univerzumnak. – Hálásan köszönöm!

Leia pont akkor kúszott ki az aknából, amikor Han befordult a sarkon. A jelekből ítélve valakinek sikerült kinyitnia azt a beszorult szakaszolóajtót.

– Remek – mondta köszönés gyanánt Leia –, szükségem van a segítségére! Willard tábornok megsebesült...

– Hercegnő! – vágott közbe Han, és megfogta Leia vállát. A férfi sértetlennek tűnt, csak a homlokán vöröslött egy kisebb seb, illetve fekete égésnyomok tarkították fehér ingének ujját. – Hall engem? – kérdezte aggodalmas képet vágva.

– Hogyne, persze – felelt Leia, és értetlenül nézett fel a férfiről, aki erre óvatosan megérintette az ő arcának jobb oldalát, és felmutatta a kezét. Az ujjait vér borította.

– Vérzik – mormolta Han.

– Ó, nem, ez... – Leia lépett egyet hátra, és a füléhez kapta a kezét. Nem csoda, hogy Han azt hitte, megsebesült. Az egész arca tiszta vér volt, még a hajára is jutott. Nyilván szétfröcskölt az egész hídon, amikor Denlan és Esrai találatot kapott. – Ez Denlan kapitány vagy Esrai hadnagy vére. Mindketten... mindketten meghaltak – bökte ki nagy nehezen, azzal elfordult, és elindult, bár majdnem nekiszédült a válaszfalnak. Nem mert megállni, mert attól félt, hogy ha megteszi, többé nem tud elindulni.

Willard tábornok ugyanott feküdt a folyosón, ahol hagyták. Leia letérdelt mellé, de a túl gyors mozdulattól megingott, és majdnem ráesett a tábornokra, ám az utolsó pillanatban sikerült visszanyernie az egyensúlyát. Willard még lélegzett, és amikor Leia óvatosan megtapogatta a koponyáját, talált egy kisebb sebet, illetve egy jókora púpot, de semmi olyat, ami végzetes lehetett volna. Hirtelen rájött, hogy Han eltűnt mellőle, de a férfi a következő pillanatban már fel is bukkant, a kezében egy elsősegélykészlettel.

Ő is letérdelt Willard mellé, és felnyitotta a dobozt.

– Pocsékul néz ki, hercegnő! – mormolta közben.

– Köszönöm, ezzel magam is tisztában vagyok – vágott vissza Leia, és a diagnosztikai szenzorért nyúlt, Han pedig átadott neki egy jégcsomagot. A hercegnő elismerte magában, hogy most talán ez lesz a legjobb. Rányomta a hűtőcsomagot a tábornok hátlántékára, és amikor a férfi megmoccan, illetve motyogott valamit, megkönnyebbülten megjegyezte: – Ez jó jel!

– Tessék, fogja meg! – felelte Han, és átadott neki egy másik jégcsomagot.

– Nem találtam rajta másik sérülést – közölte Leia.

– Ezt magának szántam – válaszolta Han, és miután a hercegnő csak nézett rá, lassan és érthetően hozzátette: – Nyomja a fejére!

– Á... – sóhajtott Leia, azzal nekinyomta a csomagot az arcának, és összerezsent, de szinte azonnal megérezte a hideg áldásos hatásait. A tudata azonnal tisztulni kezdett, a látómezője szélen lebegő sötétség visszahúzódott, a szédülése alábbhagyott. Ami éppen jókor történt vele, mert ebben a pillanatban észrevette, hogy Sian, illetve Willard tábornok Jerell nevű segédtisztje siet felé a folyosón.

– Felség! – kiáltotta rémülten Jerell. – A tábornok úr...

– Életben van – szólt oda neki Leia. – Amikor megkaptuk az első találatot, nekiesett valaminek, és beverte a fejét. Ki a rangidős tiszt a fedélzeten?

Jerell, az örökösen sápadt, karcsú férfi a hercegnőhöz hasonlóan alderaani túlélő volt, és rendkívül fiatalnak látszott. Feszengve állt, mintha rossz hírt kellett volna közölnie, aztán kibökte:

– Ön az, felség...

– Értem – dünnyögte Leia, és magában hozzátette: *Éppen ettől félek*. Han közben felé fordította a diagnosztikai műszer érzékelőjét, és a homlokát ráncolva nézte a kijelzőt. Leia úgy tett, mintha nem érdekelte volna az eredmény. Csaknem biztosra vette, hogy légnyomást kapott, de saját magára most nem szakíthatott időt. – Teljes körű állapotfelmérést kérek! – mondta határozottan. – A személyzetet ellenőrizték már?

Jerell továbbra is aggodalmasan felelt:

– Igen, felség. Willard tábornokkal együtt hét sebesültünk van. A legtöbbben égési sérüléseket szenvedtek, amikor kirobbant egy panel a gépteremben, illetve felrobbant az egyik lézerlöveg irányítópultja. – Vetett egy pillantást a híd irányába, nyelt egyet, és hozzátette: – És két halottunk van: Denlan kapitány és Esrai hadnagy.

Vagyis a személyzetnek majdnem a fele megsérült – összegezte magában Leia. Beszélni akart az orvossal, hogy megtudja, mennyi-

re súlyos a helyzet. A kisebb égési sérüléseket és töréseket a fedélzeten is kezelhették, de ha valaki komolyabb ellátásra szorult, akkor keríteni kellett egy olyan kórházat, amely nem áll a birodalmiak ellenőrzése alatt. És az aligha lett volna egyszerű...

– Küldjek jelentést az Independence-nek? – ajánlkozott Jerell.

– Majd én elintézem – felelte Leia, és visszatérítette figyelmét a pillanatnyi feladatokhoz. – Valaki megadta a birodalmiaknak, hogy hol jövünk ki a hiperútból. Tartok tőle, hogy ez az illető a flottában szolgál.

– Egy birodalmi kém? – vetette fel Sian.

Jerell meglepődve pislogott, és sértődötten felcsattant:

– Az nem lehet! A biztonsági szolgálatunk rendkívül alapos!

– Aha, ezt már korábban is hallottam – jegyezte meg Han. Leia szíve szerint a szemét forgatta volna, de nagyon fájt a feje. Jerell a biztonságos kommunikációért felelős tisztek közé tartozott, és ezt Han is tudta.

– Sokkal valószínűbb, hogy ennek a Davit nevű kereskedőnek a környezetében van kém – jelentette ki Jerell, és indulatosan meredt Hanra. – Talán jobb lenne olyan civil kereskedőkkel és bűnözőkkel üzletelni, akik nem hűségeselek a...

Han már nyitotta a száját, de Leia közbeavatkozott:

– Jerell, ha mindenáron sértegetni akar másokat, ne előttem tegye! Han, maga pontosan tudja, hogy mit csinál, úgyhogy fejezze be! Sian...

– Én nem mondtam semmit, felség! – hadarta Sian.

– Maga húzzon fel, legyen szíves! – fejezte be a mondatot Leia, azzal felemelte a kezét, és miután Sian felsegítette, kiadta neki a parancsot: – A tartalék vezérlóben teljesít szolgálatot, amíg nem találok valakit, aki segít magának. És csináljon valamit az orrával!

– Csináljak valamit az... – mormolta Sian, közben megtapogatta az orrát, felszisszent, és hozzátette: – Értem, rendben.

Degoren parancsnok hátradőlt az ülésén, és akkora erővel préselte össze a fogait, hogy megfájdultak. A lázadó hajó az imént beleveszett a hipertérbe, csak egy gyorsan szétoszló ionnyom ma-

radt utána. Sosem tartotta sokra azokat a parancsnokokat, akik kiabáltak vagy dührohamot kaptak, így közönyösnek mutatta magát, és csak annyit mondott:

– Balszerencsés fordulat...

A hídon szolgáló katonák nem mutatták ki az idegességüket, de Degoren a testtartásukból látta, hogy mindannyian feszültek. Hozzá hasonlóan ők is tudták, hogy ha jelentik a feletteseiknek, hogy elvesztették a célpontot, a gyors kivégzés a legjobb, amiben reménykedhetnek. A legrosszabb a hosszúra nyúló, lassú haláltusa lett volna abban a pokollyukban, amelyikbe a Birodalom mostanában küldte a megbízhatatlannak vagy ügyetlennek ítélt hajózókat.

Sorvir, a másodtiszt krákogott egyet, és megjegyezte:

– Ha több időnk lett volna felkészülni...

– Igen, ez jó! – vágott közbe Degoren. – Az efféle kifogások mindig is meghiúsították Vader Nagyurat! – Pedig az ő esetükben a kifogások jogosak voltak. A birodalmi ügynök akkor küldte el az üzenetet, amikor már majdnem késő lett, és az ő hajójuk volt az egyetlen, amelyik ide tudott érni. Még arra sem maradt idejük, hogy idehívják azt a felderítő egységet, amellyel együtt dolgoztak ebben a szektorban. A gép több rendszerrel odébb járt, a csalétek szerepét játszotta egy csempészek elleni akció során, és már éppen készültek lecsapni, amikor megkapták az indulási parancsot. A kapitány megcsóválta a fejét, és kijelentette: – Csak annyit tehetünk, hogy várunk, amíg újra felbukkannak.

Degoren úgy tudta, hogy a kém már hosszú ideje lapított a helyén, és a megfelelő alkalmat várta. A tény, hogy az ő könnyűkorvetje volt az egyetlen birodalmi hadihajó, ami elég közel tartózkodott a helyszínhez ahhoz, hogy akcióba lépjen, egyszerre tűnt áldásnak és átoknak. A parancsnok tudta, ha sikerrel jár, olyan jutalomban lesz része, amiről eddig még csak nem is álmodozhatott. Mindig is szeretett volna feljebb lépni a ranglétrán, de sosem látott rá esélyt. Ám azt is tudta, hogy ha nem sikerül elkapnia Leia Organa hercegnőt, olyan büntetést mérnek rá, amit még csak elképzelni sem tud.

Éppen ezért, nem óhajtotta elhibázni az ügyet.

Második fejezet

Leia friss jégcsomagot nyomott a fejéhez, és megpróbálta felmérni, hogy mennyi maradt meg a Gamble nevezetű roncsból. Felhívta adó-vevőn Sorelt, a főmérnököt, akitől a következő helyzetjelentést kapta: „elég pocsekul fest, de azt hiszem, egy darabig még egyben marad”. Ezt követően megkérte Hant, hogy menjen a gépterembe, és segítsen be az ottani munkálatokba.

Sorel szerint egy, az első találatokból származó energialöket végigszaladt a hajó vezetékein, amitől felrobbant két konzol a gépteremben, illetve megsérült az egyik lézerlöveg. A mérnök beszámolója alapján úgy tűnt, a sértetlen hajózóknak minden segítségre szükségük van, hogy működésben tartsák a hiperhajtóművet, illetve amennyire lehet, megjavítsák az ionhajtóműveket és más rendszereket.

Röviddel a főmérnök jelentése után a hídfedélzeten megjelent Sarit, az orvos, egy lebegőhordággal. Leia segített neki feltenni a hordágyra a tábornokot, és ő is lement vele a mélyebb szintekre.

Egy szűkös fülkében helyezték el a tábornokot, az orvosi kabin közelében, ahol a Sarit segédjeként dolgozó hajózók baktapaszokat osztogattak azoknak, akik égési sérülést szenvedtek, és fájdalomcsillapítót az egyéb sebesülteknek. Willard túl kába volt még ahhoz, hogy felfogja, mi történik vele és körülötte, bár magához tért annyira, hogy amikor Leia beszélt hozzá, megszorította a kezét.

Miután ráfektették a tábornokot a priccsre, Sarit közölte a hercegnővel:

– Az eddig jelentett sérülések mindegyikét tudjuk kezelni az-
zal, ami itt a rendelkezésünkre áll. Főleg égések, zúzódások és
egy-két vágott seb.

Az orvos egy szürke bőrű, fehér hajú anduli férfi volt, az ar-
ca két oldalán elcsökevényesedett csápok himbálóztak. Részben
ezek, részben hosszú, fehér haja miatt Leia öregnek és megnyug-
tatóan tapasztaltnak látta őt, de azok után, hogy rövid ideig be-
szélt vele, rádöbbsent, hogy Sarit fiatal, talán még nála is fiata-
labb, és bár uralkodik magán, a helyzet szörnyen felzaklatta.

– Ööö... a feje, felség? – kérdezte az orvos bizonytalanul. – Mi
történt vele?

Leia leeresztette a jégcsomagot, és látta, hogy véres lett.

– Ez nem az én vérem – közölte higgadtan.

Dicséretére legyen mondva, Sarit csak együtt érzőn biccen-
tett egyet, és átadott egy csomag fertőtlenítőszeres tisztítókendőt.
Leia bement a kabinhoz tartozó, parányi fürdőfülkébe, s addig
dörgölte az arcát és a haját, amíg el nem tüntette róla a vért. A
feje ugyan továbbra is fájt, de nem csekély megkönnyebbülést
okozott neki az, hogy megszabadult a vértől.

Röviddel ezután talált egy számítógép-terminált egy kisebb-
fajta fülkében, ami egykor a fedélzetmester irodája lehetett. Be-
csúsztatta az adatkártyát az aljzatba, megjelenítette a képernyőn
az üzenetet, és elindította a dekódoló algoritmust. Néhány má-
sodperccel később elolvashatta az üzenetet. Szerepeltek benne a
koordináták, valamint egy rövid magyarázat arról, hogy az úti cél
egy Arnot nevű kereskedelmi állomás, és Kearn-sa' Davit ott fog-
ja várni őket.

Az üzenet tartalmazott egy figyelmeztetést is arról, hogy az ál-
lomás kalózok vadászterületén van, amit Leia bosszantónak ta-
lált, de nem lepődött meg rajta. Azokban a rendszerekben, ahol
a Birodalom igyekezett megszilárdítani az uralmát, vagy kiirta-
ni a lázadókat, gyakran megesett, hogy a helyi kormányzatok
meggyengültek, és nem tudtak leszámolni a kalózokkal, akik így
szinte szabadon garázdálkodhattak.

Davit, a lázadók ügynöke Han távoli ismerőse volt. Ők ketten
évekkel korábban találkoztak, amikor is együtt dolgoztak egy bi-

zonyos munkán a Vállalati Szektorban. Leia feltételezte, hogy a „munka” Han esetében csempészetet vagy más bűnös tevékenységet jelent, de nem akart utánajárni. A yavini csata óta eltelt két évben megtanulta, hogy ha túl sokat megtud Han és Csubakka a lázadóktól független dolgairól, csak annyit ér el, hogy rángatózni kezd az arca.

A képernyőre összpontosítva ellenőrizte az adatokat. Úgy számolta, hogy miután kitörnek a hiperútból, már csak egy rövid ugrást kell megtenniük az Arnot Állomásig. Örömmel látta, hogy a közelben vannak más kereskedelmi állomások is, illetve legalább két nagyobb kereskedelmi úrkikötő. Mindez azt jelentette, hogy ha az a korvett az üldözésükre indult – és egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy ez így történt –, a cél közelében a kapitánynak több lehetőség közül kell majd kiválasztania, hogy hol kezdje a keresésüket.

Leia elgondolkodott, közben szórakozottan dobolt az ujjaival a konzolon. Ha igaza van abban, hogy az információ, ami a nyakukra hozta a birodalmi korvettet, valóban a lázadók flottájától vagy a kommunikációs hálózattól került ki... Nem számított. Ettől függetlenül találkoznia kellett Davittal. Nem mondhatott le arról, hogy talán sikerül anyagokat szerezni az Echo-bázishoz.

Leiának kerítenie kellett valakit, aki segít Siannak a tartalék vezérlőben. Belenézett a személyzeti adatokba, és felfigyelt egy Ilen nevű teherpilótára, aki az anyag szerint már több alkalommal repült a Gamble-lel. Elindult, hogy megkeresse a fiatal férfit, és amikor rátalált, éppen egy konzol alatt feküdt a gépteremben. Előhívta onnan, és felküldte a vezérlőbe azzal a paranccsal, hogy mindenben támogassa Siant.

– Rendben leszünk – jelentette ki Sorel főmérnök, amikor Leia tájékoztatta arról, hogy változtatott a beosztáson. – A fiú jól bánnik a fegyverrendszerekkel, de a hiperhajtóművekről nem sokat tud. És itt van még Barani is, az ifjú mon calamari. Ő is vezetett már teherhajókat. Ha gondolja, őt is felküldhetem.

– Jó, csinálja – rendelkezett Leia, közben végignézett a termen.

Szinte az összes szervizpanel nyitva volt, és minden konzolt darabokra szedtek. A helyiség levegőjében égett szag és füst szállongott. A fő vezérlőpulttól nem messze egy szakadozott ujjast, illetve a vállán nyomókötetést viselő, középkorú asszony óvatosan állított egy konzol szabályzóin, majd lekiabált a lába előtt tátongó nyílásba:

– Most milyen?

A lyukból villódzó fény áradt, és a válasz érthetetlen morgás formájában érkezett.

Leia a főmérnök felé fordult, és fojtott hangon megkérdezte:

– Egészen pontosan hogy is állunk? – Miután elhallgatott, azon kapta magát, hogy izgalmaiban meg-megborzongva várja a választ.

– Huh! – nyögte Sorel, és letörölte homlokáról a verejtéket. – Ami azt illeti... találtunk már biztonságos kikötőt? Azt hiszem, még egy rövid ugrásra futja az erőnkből.

– Ez most az elsődleges célom. Mit gondol, ezt elérhetjük? – kérdezte Leia, és megmutatta a férfinak az Arnot Állomás relatív helyét.

Sorel jobb kedvre derülve felelt:

– Igen, ez menni fog!

Leia tett egy kört a teremben, addig ment, amíg megtalálta Hant. A férfi a padlón hasalt, deréktől felfelé egy szerelőaknában lógva. Egy kézi szenzorral ellenőrizte a hűtőrendszert, és az eredmények láttán fojtott hangon káromkodott. Leia leguggolt mellé, és megkérdezte:

– Hogy állunk?

Han az oldalára fordult, egy kapaszkodórúdra támaszkodva felnyomta magát, és visszakérdezett:

– Maga milyennek látja?

– Szörnyűnek – vallotta be halkán Leia.

– Kitűnő észrevétel, felség! – válaszolta Han.

Szent csillagok, már megint így nevez! – mérgelődött magában Leia. Mostanra már sokkal okosabb lett annál, semhogy reagáljon rá. A Hannal való barátsága valahogy kényesebb ügynek tűnt, mint az a könnyed, derűs bajtársiasság, ami Luke Skywalkerhez fűzte. Tudta, hogy Han még manapság is vegyes érzésekkel vi-

szonyul ahhoz, hogy a Lázadók Szövetségének dolgozik, és bár gyakran vérforraló stílusban adott hangot ezen érzéseinek, Leia meg tudta érteni. Han a lehető legkevesebbet beszélt a múltjáról, de az egyértelműen kiderült már, hogy sokszor kellett keményen harcolnia még a pusztta túlélésért is, és nem egykönnyen lehetett elnyerni a bizalmát. Leia gyakorlatilag együtt nőtt fel a Szövetséggel, erről szólt az egész élete, de nem volt annyira szűk látókörű, hogy ne tudta volna Han szemszögéből is látni az ügyet. Néha ellenállhatatlan erejű kényszert érzett, hogy vitába szálljon a férfival.

Úgy tartotta a kézi számítógépét, hogy Han is láthassa a képernyőt, és megkérdezte:

– Hallott már az Arnot Állomásról?

– Nem – közölte Han, és a monitort fürkészve dörmögte: – Ez meg mi?

– A maga Davit barátja ezt adta meg helyszínnek – magyarázta Leia. – Ott akar találkozni velünk. Szerencsére elég közel van ahhoz, hogy elérjük még így, sérült hiperhajtóművel is.

– Davit nem a barátom – javította ki Han, majd az állomásról szóló, eléggé kevés adatot tanulmányozva megjegyezte: – Az ott kalóznak vadászterülete.

Ez már Leiának is eszébe jutott.

– De akkor is furcsa – felelte megfontoltan. – Arrafelé főleg mezőgazdasági termékeket és ásványokat szállítanak, illetve készleteket a telepeknek. Pénzt, ékszereket és egyéb értéktárgyakat nem nagyon. Mi vonzza oda a kalózokat?

– Sok minden szóba jöhet – válaszolta Han, de mielőtt Leia tehetett volna egy ingerült megjegyzést, vagy engedett volna azon vágyának, hogy fejbe vágja őt a számítógéppel, segítőkészen hozzátette: – Viszont ez az Arnot Állomás törvényesen működő helynek tűnik. Rengeteg kis és közepes teherhajó, néhány nagyobb hajózási vállalat, birodalmiak sehol. Valószínűleg azok a kereskedők választották ki, akiket Davit szedett össze. Alighanem ott szokták lebonyolítani az üzleteiket.

– Rendben – mormolta Leia, és hamar lehiggadt. – Akkor talán biztonságos kikötő felé tartunk.

– Aha... az univerzum nem így szokott működni – mormolta kétkedő képpel Han.

Ezt már Leia is megtanulta.

– Küldök egy titkosított jelentést közvetlenül Madine tábornoknak – mondta Leia –, amiben tájékoztatom a helyzetünkről. Szeretném megkérni Csubakkát, hogy jöjjön el az állomáshoz, hogy kísérőnek használhassuk a Falcont, amikor majd visszarepülünk a flottához.

– Miért pont a Falcont? – kérdezte Han, és gyanakodva fürkészte a hercegnőt.

– Az az egyetlen hajó, ami azonnal a rendelkezésünkre áll, és megvan rajta az a fegyverzet, aminek a révén fedezőkíséretet adhat. Ezen felül nem akarom, hogy még valaki megtudja, hogy hol vagyunk, és elmondja valakinek, akinek nagyon nem kéne elmondani – magyarázta Leia. Ő maga már döntésre jutott, de tudni akarta, hogy Han egyetért-e vele. – Valaki megadta a birodalmiaknak, hogy hol fogunk kilépni a hiperútból. Nem tartom valószínűnek, hogy Davit volt az, mivel ő már ismerte a végső célunkat is, és ha csapdát akart volna állítani nekünk, azt a találkozó helyszínéhez szervezte volna.

– Épp azon töprengtem, hogy ön rájött-e már erre – dünnyögte Han, és szórakozottan hozzáütögette a szenzort a tenyeréhez.

– Igen, néha jól jön, ha az ember egész életében titkolózik a Birodalom előtt – válaszolta Leia, és egy nyögéssel felállt. Most, hogy az adrenalin hatása elmúlt, kezdte megérezni a kisebb-nagyobb zúzódásaiból és rándulásaiból származó fájdalmakat. – Remélem, hogy Csubakka hamar odaér. Támogatásra van szükségünk, és azt akarom, hogy ezt olyan valaki adja, akiben megbízom. – Éppen idejében pillantott le ahhoz, hogy lássa a Han arcán átsuhanó kifejezést. A férfi egy pillanatra önérzetesnek és különös módon sebezhetőnek tűnt. Nehéz volt pontosan meghatározni. Aztán Leia rájött, hogy Han eléggé meglepődött az ő bizalomról szóló, mellékes megjegyzésén.

Han észrevette, hogy Leia őt nézi, és gyorsan visszaereszkedett az aknába, közben még visszaszólt: